

Calaf

Calaf va néixer a les acaballes del segle XI en un punt estratègic de control de dues vies de comunicació ja utilitzades en època romana, l'una de nord a sud que comunicaria el nord de Catalunya (Alt Urgell i Solsonès) amb un ramal de la via Augusta, passant pel municipi romà de Sigarra (actual Prats de Rei), i l'altra, d'est a oest, comunicant la Segarra i les terres de Lleida amb la Catalunya central.

Calaf sorgeix al bell mig de la Segarra històrica, amb regust de vila vescomtal, que recorda encara el seu ric passat. Fou un lloc d'encunyació de moneda medieval i vila nadiua de Laureà Figuerola, ministre que el 1868 va instaurar la pesseta com a unitat de compte de l'Estat espanyol. Fou la seu de la Companyia de Calaf, la dels Cortadellas, la companyia de ramblers i traginers més important del segle XVIII, una casa comercial catalana que tant criava i comerciava amb animals de tir, com fabricava i venia sabó, aiguardent, vidre o teixits. Encara sembla que en qualsevol moment tornarem a sentir entre els carrerons estrets del nucli antic els traginers, que amb les seves llargues rècules d'animals a bast, transportaven productes de vidre o ceràmica amb sàrries, i, vins i aiguardents amb argadells o bótes.

La història i la climatologia han forjat una població plena de contrastos i diversitat. Calaf és marró i verda, envoltada de ceràmica tot l'any i de la verdor dels cereals a la primavera. És negra i blanca, és l'antiga seu de poc productives mines de carbó i lloc de trànsit de trens, però també és al mateix temps sinònim del blanc pur i nítid de la boira gebradora. És fred i calor, és un país de gelades intenses i de canícula a l'agost, i també d'aquella jaqueta que cal posar-se al damunt al mig de l'estiu quan el Sol s'amaga i bufa suau i insistent la marinada. És futur i tradició, és mercat dels dissabtes i és vila de fires per excel·lència. Calaf també és devoció i patrimoni, amb Santa Calamanda com a patrona i amb un dels campanars més alts de Catalunya.

Però Calaf també són les seves persones, aquelles d'abans, gent de paraula, gent segarrenca, gent activa, gent de teatre i de Pastorets, d'associacionisme i participació, gent de futur que lluita per la seva identitat i la seva prosperitat.

